

kem mezi zločinem dle § 209 tr. zák. a přestupkem neodůvodněného obvinění ze zločinu dle § 487 tr. zák. Beztrestnou by byla obžalovaná jen tehdy, kdyby se byla obmezila pouze na sdělení toho, co slyšela od lidí ve vlaku o věci té vypravovati. Ona však šla dále, dovozovala ze slyšeného vypravování samostatné důsledky, tváříc se, jako by mohla o pachateli a jeho činu udati důležité okolnosti, ačkoli pachatele vůbec neznala a o jeho činu z vlastní zkušenosti ničeho nevěděla. Pro podřadění jejího činu pod § 209 tr. zák. neb pod § 487 tr. zák. jest proto rozhodno, jednala-li při tom ve zlém úmyslu, učinivši na Š-a udání z vraždy přes to, že věděla, že Š. vraždy nespáchal, či jen z lehkomyšlnosti, nerozumu neb nerozvážnosti, považujíc to, co slyšela, za pravdivé. Napadený rozsudek nepodává v tomto směru jasného obrazu i bylo zmatečnii stížnosti, dovolávající se číselně sice důvodů čís. 9 a 10 § 281 tr. ř., uplatňující však svými vývody ve skutečnosti formelní důvod čís. 5 § 281 tr. ř. pro nejasnost výroku soudcovského vyhověti.

Čís. 532,

Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Krámské zařízení jest předmětem potřeby. Pod citované nařízení nespadá však úplatné postoupení výdělečné možnosti, pokud se týče úplatný postup najatých obchodních místností.

(Rozh. ze dne 13. září 1921, Kr I 923/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení zmatečnii stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního nalézacího soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 9. června 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem předražování podle § 20 odstavec prvý cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nelze sice přisvědčiti názoru zmatečnii stížnosti, že krámské zařízení, nejsouc statkem spotřebním, nespadá pod pojem předmětů potřeby ve smyslu § 1 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. Dle doslovu tohoto paragrafu jsou předměty potřeby věci movité, sloužící přímo nebo nepřímo životním potřebám lidí a domácích zvířat. Dle toho nemůže býti pochybno, že i z movitých statků výrobních zejména stroje, nástroje, nářadí, zařízení a pod., sloužící výrobě nebo distribuci statků spotřebních, nepřímo slouží i životním potřebám lidí a domácích zvířat a požívají proto ochrany cit. cís. nařízení. Než v tomto případě vskutku je dle obecné zkušenosti pochybno a zůstalo nevyšetřeno, šlo-li při závadných převodech krámu, pokud se týče obchodu se zařízením a stanovení cen postupných pouze o prodeje krámského zařízení a zásob či a v jakém poměru spolu též o úplatné postoupení výdělečné možnosti, o úplatný postup nájmu místnosti k provozování živnosti obchodní. Sluší tu uvážiti, že již v úplatě vyjednané při převodu krámu se zařízením s Anny Š.

na stěžovatele zahrnuta a soudem nalézacím uznána byla náhrada za immobilisované investice Š-ové do zřízení místnosti za krám. Za platnosti cit. cís. nařízení nebyla pak trestna ani činnost spadající nyní pod sankci § 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.

Čís. 533.

I v řízení zrušovacím může být obžalovaný zastupován více obhájci. Nemůže však být překročen počet spisů, zákonem určený.

(Rozh. ze dne 13. září 1921, Kr II 407/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném sezení zmateční stížnost obžalovaných, pokud byla podána obhájcem Dr. Františkem K-em.

Důvody:

Podle druhého odstavce § 40 tr. ř. jest obviněnému dovoleno, by užil více obhájců než jednoho. Není tudíž ani v opravném řízení zásadně vyloučeno spolupůsobení několika obhájců téhož obžalovaného; tito mohou zejména společně vyhotoviti a podepsati podání, obsahující provedení zmateční stížnosti. Ale právě tak, jako dle druhého odstavce § 40 tr. ř. nesmí, má-li obžalovaný více obhájců než jednoho, při hlavním přelíčení vzejíti z toho rozmnožení obhajovacích řečí, přednášených za obžalované, nesmí ani v řízení opravném překročen býti počet spisů, zákonem určený.

Dne 6. března 1921 došlo k nalézacímu soudu ohlášení zmateční stížnosti Františka R., sepsané i podepsané JUDrem. Josefem L.; dne 7. března 1921 došlo k témuž soudu ohlášení zmateční stížnosti Jana K. staršího, Viléma P. (podepsané zaň jeho manželkou Boženou) a Cyrila V., sepsané i podepsané JUDrem. Karlem P. Tyto zmateční stížnosti byly také v čas provedeny. Dne 8. března 1921 došlo k soudu ohlášení zmateční stížnosti týchž čtyř obžalovaných, sepsané i podepsané JUDrem. Františkem K. V dotyčném podání není ani prokázáno ani tvrzeno, že zastupování jmenovaných čtyř obžalovaných v řízení opravném bylo nyní dle § 44 tr. ř. pouze JUDru. K-ovi svěřeno. Toto ohlášení zmateční stížnosti ze dne 8. března 1921, jež došlo k soudu v době, když už právo jmenovaných čtyř obžalovaných, zmateční stížnost ohlásiti, bylo konsumováno dřívějším ohlášením, je tudíž, pokud jde o jmenované 4 obžalované, nepřípustno a právě tak nepřípustno jest i provedení jeho těmito čtyřmi obžalovanými, sepsané a podepsané Drem. K-em. V důsledku toho byla uvedená zmateční stížnost dle § 4 čís. 1 a § 1 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. z roku 1878 zavržena hned v zasedání neveřejném.

Čís. 534.

Podloudný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).